

„AZ ÚR KEZÉBŐL SZÁRMAZÓ ÍRÁS”

„Minderre, a tervrajz minden munkájára az Úr kezéből származó írás oktatott ki engem. Ezek után Dávid azt mondta fiának, Salamonnak: Légy erős, légy bátor és cselekedj! Ne félj, és ne rettegj, mert az Úristen, az én istenem veled van, nem hagy cserben és nem hagy el, amíg be nem fejezed az Úr háza szolgálatához szükséges valamennyi munkát.” (1. Krónika 28,19-20)

Nem különös, hogy a teremtmények közül egyedül az ember képes értékelni a könyvet? A könyvet, mint az emberi szellem egyik legnagyobb csodáját, s a **Könyvek Könyvét**, mint az isteni Lélek kiváltságos ajándékát!

Az írás rögzít és értékkel, tanúsít és biztat, elítél és felemel – a szerző szándéka szerint. Dávid király meglepő bátorítással áll a trónon őt követő fia, Salamon elé: az élő Isten első templomának tervrajzát maga a megrendelő adta át! Hogyan is történt pontosan? Soha nem fogjuk megfejtetni! De Dávid tudta, hogy ami a tervrajzra került, az az Istentől származik!

Ugyanezzel a titokkal szembesülünk, amikor kezünkbe vesszük a Szentírást: ismerjük a Szerzőt, de a leírás folyamatát szent homály fedi el kíváncsi tekintetünk elől. A lényeg azonban változatlan: Hitben megöszült hívő emberek ma is sokan vallják, hogy a bölcs és helyénvaló embe-

ri életre „az Úr kezéből származó írás oktatott ki engem.”

Minden könyvtár valódi kincsesbánya. Nem lehet túlértékelni a könyvekben rejlő tudás, érzésvilág, információ, tanulság és útmutatás gazdagságát. De az „élet tervrajzának” vonásait mégis csak egyetlen egy hordozza magában.

A Salamon király által épített templomot sokan megtervezhették volna. Lett volna

az szép is, kedves is és hasznos is. De nem a tulajdonos gondolatait faragta volna kőbe! Az ember életét csak az ismeri teljes mélységében, szélességében és magasságában, aki végiggondolta és megalkotta. Ezért

olyan óriási kincs, hogy létezik „az Úr kezéből származó írás”, amely elejétől a végéig a javunkra, tanulságunkra és segedelmünkre íratott meg. Egyetlen egy valaki ért hozzánk igazán, egyvalaki érti, érzi és ismeri a lelkünk legkisebb rezdüléseit is, látja kesergő vagy éppen örvendő gondolatainkat, figyeli önző, vagy néha önmagunkat megtagadni képes döntéseinket. Látja képtelenségünket a szent életre, látja sok-sok kudarcunkat, amelyet a magunk tervezte „élet-templom” felépítése közben szenvedünk el. De nem csak látja mindezt, hanem segítséget tervezett a nagy mű origójába. Az „idők teljességében” elküldte Fiát, hogy a legnagyobb

terv valóra váljon: a bűnössé, lázadóvá, öntörvényűvé lett ember mégis üdvözüljön! Bár a mai európai ember legtöbbje már nem is tervezi az örök életét, - az élet Ura mégis megszólaltatja - az egyik legősibb, Európában használt nyelven is - az örök evangéliumot: „Úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy ha valaki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (János 3,16)

A Könyvek Könyve a könyvtárak legnagyobb kincse. A Forrásból, a Forrástól ered, hordozza mindazt az információt, bátorítást és intést, ami földi eligazodásunkhoz, értelmes életünkhöz és üdvösségünkhöz szükséges. Bátran hirdessük, hogy bár racionálisan nincs magyarázat a dávidi vallomásra – „az Úr keze írása ez” – mégis a hatása, ereje, szíveket formáló, gyógyító ereje ismert az egész világon. Milliók és milliók születnek ujja – manapság leginkább az Európán kívüli földrészekben -, kezdenek valóban új életet, s

szabadulnak meg bűneik kötelékeitől, amikor e „tervrajz” üzenetét magukévá teszik! Kész a teljes bocsánat a bűneimre: bár én vétkeztem, mégis Jézus szenvedte el bűneim büntetését, - a pokolba kellene mennem, mégis - Krisztusért - elkészített hely vár az Alkotó által újjáteremtett világban! Dicsőség Istennek, áldott legyen, hogy a nagy rejtélyt megoldotta: hogyan juthat a bűnös a mennybe! Kész a terv, elkészült üdvösségem Alapja: a golgotai kereszt felállítatott. Csak rajtam múlik, hogy rábízom-e magam erre a fundámentumra...

Rá támaszkodva, rajta felépülve leszek azzá, akivé az Alkotó eltervezte az életemet: értéké mások és önmagam számára, s az Ő nagy nevének dicsőségévé! Úgy legyen, ámen.

Somogyi László
(Székesfehérvár)

